

בית משפט השלום בקריות

כ"ז טבת תשע"ח, 14 ינואר 2018

ת"א 16-02-3464 הררית - אגודה שיתופית להתיישבות קהילתית בהר נטופה בע"מ
אגו"ש 570026849 נ' ירסקי ואח'

תיק חיצוני :

בפני כב' הרשמת הבכירה יונת הברפלד-אברהם

תובעת הררית - אגודה שיתופית להתיישבות קהילתית בהר
נטופה בע"מ אגו"ש 570026849

נגד

נתבעים 1. גיא ירסקי
2. שלומית ירסקי

חקיקה שאוזכרה :

[חוק החוזים \(חלק כללי\), תשל"ג-1973](#)

[חוק עשיית עושר ולא במשפט, תשל"ט-1979](#)

פסק דין

התובעת, אגודה חקלאית שיתופית להתיישבות קהילתית, הגישה תביעה כנגד הנתבעים, ע"ס של 23,150.90 ₪, עבור שירותים אותם צרכו הנתבעים מהתובעת, בעת התגוררו בישוב הררית, ואשר עבורם לא שילמו.

הן התובעת והן הנתבעים פרטו ארוכות בכתבי טענותיהם ובסיכומיהם את טענותיהם המגוונות, העובדתיות והמשפטיות. טענות אלו יפורטו בקצרה להלן.

טענות התובעת:

1. התובעת טענה כי הנתבעים, גם אם אינם חברי האגודה, מחויבים לשלם עבור השירותים אותם מספקת האגודה, וכי מדובר בדמי השתתפות עבור שירותים אותם מציעה האגודה (מיסי ישוב). שירותים אלו אינם חלק מהשירותים המוניציפליים הנגבים על ידי הועד המקומי של הררית-יחד, אשר הינם בעלי תקציב נפרד ואינם נוגעים לשירותים אותם מספקת האגודה.
2. התובעת צרפה מסמכים שונים המלמדים על הסכום החודשי בו יש לחייב את התובעים וכן את כרטסת החוב, ממנה ניתן ללמוד את סכום החוב הסופי. התובעת צרפה את רשימת השירותים הניתנת על ידי האגודה ועלותם, שירותים אשר פתוחים לכלל התושבים. מיסי

הישוב (או דמי השימוש) הנגבים, כך לטענת התובעת, הם מיסים המגלמים את כל השירותים הניתנים לכלל התושבים.

3. לטענת התובעת, הנתבעים ידעו על גביית מיסי הישוב, עוד בטרם עברו להתגורר בישוב.
4. הנתבעת טענה כי העובדה כי הנתבעים לא שילמו את דמי השימוש, מהווה עשיית עושר ולא במשפט על חשבון משלמי מיסי הישוב האחרים.
5. התובעת הפנתה להליך אחר שהתנהל בינה לבין אחות הנתבעת, שם נקבע על ידי בית המשפט המחוזי כי העובדה כי הנתבעים ואחות הנתבעת אינם חברי אגודה, אינה מהווה חסם לשלם לישוב את דמי השימוש (ה"פ [12568-03-12](#) ולנסי נגד הררית, פורסם בנבו).

טענות הנתבעים:

6. הנתבעים טענו טענות מקדמיות בדבר חוסר סמכות עניינית לדון בתובענה, היות והחייב הנדרש הינו למעשה מס. עוד טענו הנתבעים כי אין יריבות בין התובעת לבין הנתבעים היות ואלו אינם ולא היו חברים באגודה, לא קיבלו שירות ספציפי אותו הם מסרבים לשלם ואין בינם לבין האגודה כל התחייבות חוזית חתומה.
7. בנוסף טענו הנתבעים לליקויים בכתב התביעה המחייבים סילוק על הסף כגון העדר ראשית ראיה לחוב הנטען והעדר סמכות האגודה לחייב בדמי השתתפות כאשר לא ניתן לנקוב בשם החייב הנטען.
8. עוד טענו הנתבעים כי לא צרכו שירותים ספציפיים מהאגודה והיא אינה רשאית לחייב אותם בגין שירותים אלו, תוך השגת גבולה של הרשות המקומית והועד המקומי. הנתבעים המשיכו וטענו כי התובעת לא הוכיחה כי הינה מספקת שירותים שונים מאלו שהיו אמורים להיות מסופקים על ידי הועד המקומי וכי כלל יש לה סמכות לעשות כן.
9. הנתבעים טענו כי במקרה זה לא הייתה הצעה וקיבול כנדרש על פי **חוק החוזים** וכי התביעה הינה תביעה ל"תשלום כפוי". הטענה כי מדובר בעשיית עושר ולא במשפט הינה טענה שנטענה בעלמא, וכי היות ומדובר בשירות כפוי, אינה הופכת את התובעת ל"מזכה" על פי **חוק עשיית עושר ולא במשפט**, כאשר הנאה או הטבה כפוייה אינן מזכות בכל פיצוי על פי חוק החוקים וחוק עשיית עושר ולא במשפט.
10. הנתבעים גם טענו לעניין הוכחת החוב שבתביעה. הנתבעים הצביעו על כך כי במועדים שונים קיבלו חיובים שונים, כאשר ביום 4/8/15 נדרשו לשלם 11,790.14 ₪ בעוד שביום 7/9/15 יתרת החוב הייתה 0.

ההליכים בתיק:

11. לאחר שניתנה לתובעת אפשרות תגובה לטענות המקדמיות שהועלו על ידי הנתבעים, ניתנה החלטה ביום 23/3/16, על פיה לאור מהות הטענות, יידונו הטענות במהלך ניהול המשפט עצמו, היות וחלקן דורשות בירור עובדתי.
12. התיק נקבע לישיבה מקדמית, במסגרתו ניתנה אפשרות לתובעת להגיש תצהיר משלים מטעמה. לאחר הגשת התצהיר, נקבע התיק לשמיעת ראיות, העידו 3 עדים מטעם כל צד. בסיום שמיעת הראיות, הוגשו סיכומים בכתב, התובעת הגישה תשובה לסיכומי הנתבעים ומכאן פסק דין זה.

דיון והכרעה:

הסמכות העניינית:

13. הנתבעים, כאמור, טענו כי לבית משפט זה, או אחר, אין סמכות עניינית לדון בתובענה משרק למחוקק הסמכות להטיל מיסים, כאשר התובעת בעצמה מתייחסת לתשלום הנדרש כ"מס", "תשלום חובה" וכדומה.

14. התובעת טענה כי לבית המשפט הסמכות לדון גם בתביעה של רשות בגין אי תשלום מס, אולם ממילא אין זה המקרה שלפנינו, היות ועילת התביעה כאן הינה בגין עשיית עושר ולא במשפט ומכח דיני החוזים.

15. דין טענת הנתבעים לעניין חוסר סמכות עניינית להידחות.

16. לאחרונה ניתן פסק דין על ידי בית המשפט העליון, פסק דין אליו התייחסו הצדדים בנושאים שונים בסיכומיהם. בפסק הדין ([ע"א 2853/16](#) עו"ד גולן משעלי נגד מתיישבי שריד אגודה שיתופים להתיישבות קהילתית בע"מ, שיקרא להלן "פס"ד שריד או משעלי"), התייחס בית המשפט העליון לסוגיה שלפנינו וקבע כי החיוב הנדרש על ידי המשיבה שם (אגודת שריד, שהגדרתה זהה לתובעת כאן), אינו מס ואין כל מניעה מצד האגודה לגבותו.

להלן עיקרי הדברים-

"21. המערערים תולים כאמור את יהבם בערעור בחו"ד היועמ"ש ובדוח מבקר המדינה, אך אין במסמכים אלה כדי להועיל להם. אין ולא יכול להיות חולק על כך שהאגודה הקהילתית אינה רשאית להשיג את גבולו של הוועד המקומי בכל הנוגע לשירותים שהאגודה מספקת לתושבים ולגביית מס מוניציפלי. ואולם, אין כל מניעה שהאגודה תספק שירותים המהווים תוספת לשירותים המוניציפליים שעליהם אמון הוועד המקומי, ותשלום כזה אינו בגדר מס (ראו: [רע"א 6499/12](#) גבאי נ' ניר יפה – מושב עובדים להתיישבות חקלאית, [פורסם בנבו] בפסקה 4 ... ((19.2.2013)).

משהוברר כי השירותים הקהילתיים הם שירותים נוספים לאלה שמספק הוועד המקומי, המסקנה היא שאין מניעה שהאגודה הקהילתית תגבה מהתושבים תשלום תמורתם מכוח הסכמה חוזית בין הצדדים. בניגוד לעמדת המערערים אין מדובר במס אסור, ומשכך דין ערעורם להידחות. המקור החוזי לחיוב בתשלום לאגודה הקהילתית מצוי הן בסעיף 12.5 להסכם המשתכנים והן בסעיף 103 לתקנון".

17. טענת התובעת כי מדובר בחיוב מכח התקשרות חוזית תידון בהמשך, אולם קביעת בית המשפט העליון בפס"ד שריד, כפי שצוינה לעיל, יש בה כדי להביא לדחיית טענתם המקדמית של הנתבעים ולקבוע כי יש לבית משפט זה סמכות עניינית לדון בתובענה, משאין מדובר במס אסור.

העדר יריבות:

18. הנתבעים טענו כי אין כל יריבות בינם לבין התובעת היות והם אינם חברי האגודה השיתופית, הם אינם בעלי נכס בישוב, לא קיבלו שירות ספציפי אותו ביקשו לקבל ואין בינם לבין התובעת התחייבות חוזית חתומה. התובעת טענה כי היריבות בין התובעת לבין הנתבעים נולדה מעצם מגוריהם של הנתבעים בישוב ואינם משלמים את דמי השימוש בשירותי התובעת.

19. דין הטענה בדבר העדר יריבות להידחות.

כמפורט בכתב התביעה, הנתבעים התגוררו בישוב הררית, ועל פי כתב התביעה לא שילמו את דמי השימוש. אין מחלוקת לעניין זה. מגוריהם בישוב מהווה לכשעצמו פתח ליריבות בין הצדדים, יריבות שתלויה כמובן במחלוקת בין הצדדים. המחלוקת כאן היא האם על הנתבעים לשלם את דמי השימוש כמי שהתגוררו בישוב. טענות הנתבעים יפות לעצם העניין- האם חלה עליהם חובת תשלום, אולם לא לעניין חוסר היריבות.

20. יתרה מכך, פסק הדין שניתן בה"פ [12568-03-12](#) ("ולנסי"), בוודאי מקנה לתובעת את זכות התביעה כנגד הנתבעים ומייסד את היריבות בין הצדדים. בפסק הדין נקבע, בין היתר, כי משפחת ירסקי, הנתבעים, "**חייבים בתשלום דמי השתתפות עבור שירותים שניתנים בישוב, גם אם אינם חברי אגודה**". אם כך נקבע על ידי בית המשפט המחוזי, בוודאי שרשאית הייתה התובעת להגיש תביעה נגד הנתבעים בגין דמי השימוש.

כאן המקום לציין כי בפסק דין ולנסי פנתה אחות הנתבעת כאן (בביתה מתגוררים הנתבעת ומשפחתה) לבית המשפט המחוזי בבקשה כי יצהיר כי מי שאיננו חבר באגודה איננו חייב לשאת בתשלום לאגודה, ואין האגודה רשאית לחייב את התושבים שאינם חברי אגודה במימון שירותים הנמצאים מטבעם בתחום הרשות המקומית (סעיף 1 לפסק הדין).

במסגרת פסק דין ולנסי נבחן ונדון, בין היתר, מעמדם של הנתבעים כאן, כמי שגרים בבית אחות הנתבעת, ונקבעו קביעות בשאלת סמכותה של האגודה לחייבם בתשלומים, העומדים בלב המחלוקת, מושא הליך זה.

ערעור שהוגש לבית המשפט העליון על פסק דין ולנסי בגדרי ע"א [6434/13](#) ולנסי נ' הררית אגודה חקלאית שיתופית נתן תוקף להסכמת הצדדים כמפורט שם.

התביעה מושא פסק דין זה הוגשה למעשה כיישום של האמור בפסק דין ולנסי, ומטבע הדברים קביעות שעוגנו במסגרת פסק דין ולנסי יובאו בפירוט בהמשך ככל שהינן יפות ונכונות אף לענייננו.

ליקויים בכתב התביעה:

21. הליקויים המפורטים בכתב התביעה, ע"י ב"כ הנתבעים, אין בהם כדי להביא למחיקה או דחייה על הסף, ואלו לא ישמעו כטענות מקדמיות. מדובר בטענות שמתייחסות לגופו של עניין ולמהות התביעה, כגון- האם הוכיחה התובעת את סכום התביעה.

גוף המחלוקת:

עילת דיני החוזים-

22. טענת התובעת היא כי יש לחייב את הנתבעים בחוב, מכח דיני החוזים. גם בכתב התביעה וגם בסיכומיה, ציטטה התובעת, ארוכות, את פסק דינו של בית המשפט המחוזי בעניין ולנסי נגד הררית. פסק דינו של בית המשפט המחוזי, פרט את התנאים הדרושים להקים את התשתית לגביית דמי ההשתתפות על ידי ועד ההנהלה, גם מתושבים שאינם חברי האגודה. בין היתר קבע בית המשפט המחוזי, כי אחד התנאים הוא "**חוזה מכללא בדרך של התנהגות**", כך שמי שהצטרף לישוב קהילתי חזקה שהסכים לשאת בעלויות הדרושות כדי לשמור על רמת שירותים של הישוב – קשירת חוזה בהתנהגות. עוד קבע בית המשפט המחוזי, כי מי שהצטרף ליישוב ידע מלכתחילה כי ועד ההנהלה הוסמך לנהל את הישוב ולישוב כזה הוא מצטרף ולכן אותו מצטרף מנוע מלטעון כנגד ועד ההנהלה שאין לו את הסמכות לניהול הישוב ולקבוע את רמת השירותים בו.

23. בית המשפט המחוזי קבע את התנאים לחיוב אותם מצטרפים שאינם חברי אגודה, כאשר המרצת הפתיחה בגינה ניתן פסק הדין, ביקשה לקבוע כי המשיבה (הררית) אינה יכולה לחייב מי שאינו חבר בה וכן אינה יכולה לחייב את הפעולות שמטבען הן בתחום הרשות המקומית (ראה סעיפים א ו-ב להמרצת הפתיחה). מסקנתו של בית המשפט המחוזי, בדחותו את המרצת הפתיחה הייתה, כי הנתבעים צריכים לשאת בתשלום עבור דמי השימוש גם אם אינם חברי אגודה.

11. מהאמור לעיל עולה כי העובדה שהמבקשת ומשפחת ירסקי אינם חברי האגודה, איננה מהווה חסם לתשלום דמי השתתפות לאגודה בעבור שירותים שמסופקים ביישוב. המבקשת בקשה לטעון כי יש לחייב רק אותה ואין להשית חיוב נוסף על משפחת ירסקי. ההחלטה אם לחייב לפי "בית אב" או לפי "נכס" הינה החלטה של הגוף המנהל את היישוב, יש הגיון סביר שעומד מאחורי הדרישה לתשלום לפי "בית אב" ואין מקום להתערבות בית משפט בענין זה. מכאן, המבקשת וכן משפחת ירסקי חייבים בתשלום דמי ההשתתפות עבור שירותים שניתנים ביישוב, גם אם אינם חברי האגודה.

12. אם החיוב הוא לפי "בית אב", הרי שיש להשית חובת תשלום באופן ישיר של משפחת ירסקי. המשיבה לא הצדיקה משפטית את גביית חובות משפחת ירסקי מהמבקשת כערבה להם, לגבי התקופה השניה, בה המבקשת איננה חברת האגודה. אם חפצה האגודה בערבות תושב שהוא בעל הנכס לתשלומי שוכרי הנכס, תשקול להסדיר זאת מראש, באמצעות התחייבות של בעל הנכס.

13. לסיכום

13.1 המבקשת ומשפחת ירסקי, חייבים כשני "בתי אב" נפרדים לשאת בתשלום הכספים עבור השירותים הניתנים על ידי האגודה לכלל התושבים ביישוב, גם אם אינם חברי האגודה. הגבייה תעשה מכל "בית אב" בנפרד. " (הדגשות שלי י.ה.א.)

24. על מנת שיחול חיוב על הנתבעים, על התובעת היה להוכיח את אבני הדרך שנקבעו בפסק דינו של בית המשפט המחוזי (ובכלל בפסיקה) כך שלעניין הוכחת הבסיס העובדתי המשפטי המצדיק את גביית החוב מהנתבעים, על פי דיני החוזים, על התובעת להוכיח כי קיים חוזה מכללא בדרך של התנהגות. התובעת לא רק שעשתה כן בהליך בהתקיים בפני בית המשפט המחוזי, ומשכך גם התקבלו טענותיה שם, בקביעות שמחייבות בהליך זה, אלא גם עשתה זאת בהליך שלפני.

25. התובעת טענה בכתב התביעה ובתצהירי העדות הראשית כי הנתבעים ידעו כי עליהם לשלם את דמי השימוש קודם למועד בו עברו לגור עם אחותה של הנתבעת (למשל עמוד 3 סעיף 8 לכתב התביעה). הנתבעים הכחישו טענה זו והוסיפו וטענו כי בעת שנערכה אליהם לראשונה פניה כזו, לאחר שכבר עברו להתגורר עם אחותה של הנתבעת, פנו למר אוחיון, מטעם התובעת והתנהל ויכוח בדבר דרישת האגודה לחייבם. לא ניתן ללמוד, לא מכתב ההגנה, לא מתצהירי הנתבעים, לא מעדותם בבית המשפט ולא באמצעות כל ראיה אחרת, כי אכן ידעו כי עליהם לשאת בתשלומים נוספים על אלו שנגבים על ידי הועד המקומי, על מנת לשמור על צביונו המיוחד של הישוב הררית, קודם שעברו לגור בישוב.

26. למרות זאת, מהרגע בו ניתן פסק דינו של בית המשפט המחוזי, ביום 28/8/13, פסק דין חלוט, כאשר כבר ברור לנתבעים כי עליהם לשלם את דמי השימוש, היה עליהם לבחור האם לשלם את דמי השימוש או לעזוב את המקום. הנתבעים למעשה התעלמו מפסיקת בית המשפט המחוזי ולא שילמו את דמי השימוש, וגם לא עזבו את הישוב אלא בשנת 2016, ובהישארותם בישוב לאחר מתן פסק הדין, בהחלט הסכימו מכללא, באופן ברור, לשאת בדמי השימוש, לכל הפחות מהמועד בו הוגשה תביעתם לפסק דין הצהרתי.

מהרגע בו ניתן פסק דינו של בית המשפט המחוזי, היה על הנתבעים לשלם את דמי השימוש לישוב ומשלא עשו כן, לא רק שנהגו בחוסר תום לב, אלא אף זכו בשירותים שקיבלו בפועל, מכח דיני עשיית עושר ולא במשפט, מבלי לשלם עבורם.

27. בית המשפט המחוזי, בעניין ולנסי, התייחס לעניין המחויבות החוזית בין הצדדים וקבע כי ולנסי, אחותה של הנתבעת, שהייתה מחויבת על פי התקנון עליו חתמה לבקש את הסכמת האגודה כי הנתבעים יתגוררו בביתה, נמנעה מלעשות כן ובכך מנעה מהתובעת לדרוש את חתימתם של הנתבעים על התחייבות לשלם את דמי ההשתתפות.

בית המשפט המחוזי קבע כי –

"משנמנעה המבקשת לבקש הסכמת האגודה לשימוש משפחת ירסקי בבית המגורים שלה, והפרה חובתה החוזית, דלגה על צומת בה יכולה היתה האגודה לדרוש ממשפחת ירסקי לחתום על התחייבות חוזית לשאת בדמי השתתפות עבור השירותים ביישוב. המבקשת היא זו אשר אמורה לשאת בתוצאות הנזק שגרמה הפרתה, ויש בסיס משפטי לחיובה בדמי ההשתתפות של משפחת ירסקי לתקופת חברותה באגודה, והכל כפוף לקביעה שתדון בהמשך לגבי חובת התשלום של משפחת ירסקי".

מדבריו של בית המשפט ניתן ללמוד כי בית המשפט המחוזי היה ער לכך כי מעשיה של ולנסי פגעו למעשה בזכותה החוזית של התובעת לדרוש את המגיע לה מהנתבעים ולכן נקבע כי קיים בסיס לחייב את ולנסי בדמי ההשתתפות של הנתבעים בתקופה בה הייתה חברה באגודה (עד ליום 18/6/12).

28. הגם כי קיימת תקופה, ממועד כניסת הנתבעים לישוב ועד להגשת התביעה בבית המשפט המחוזי, בה ייתכן וקיימת בעייתיות לטעון כי קיימת התקשרות חוזית מכללא לאור התנגדותם של הנתבעים לשלם את דמי השימוש לאחר קבלת מכתב התובעת מיום 31/10/10, סבורני כי ניתן לחייב את הנתבעים גם עבור תקופה זו וזאת גם בהתבסס על חוסר תום ליבם, אבן יסוד מהותית בדיני החוזים, דין אשר דורש התנהלות בתום לב.

29. כשנכנסו הנתבעים לגור בישוב, קיבלו מהתובעת מכתב דרישת תשלום. הנתבעת ואחותה פנו לנציגי התובע, אוחיון ומאייסט וקיבלו משניהם תשובה כי הינם מחויבים בתשלום. לא רק זאת, הנתבעת ואחותה הצהירו בדבר התנהגותו החצופה של אוחיון כלפיהם ולכן יכולים היו כבר אז לדעת, כי הישוב עיקש ועומד על ביצוע התשלומים החודשיים, מה עוד כי בנוסף לאותו מכתב, נשלחו אל הנתבעים ואחותה של הנתבעת יתרות לתשלום נוספות, בסכומים כאלה ואחרים.

30. גם ההתנהלות המתוארת על ידי הנתבעת בנוגע לחוג הכדורגל מצד התובעת, עד כמה שהייתה לא תקנית, יכולה הייתה ללמד את הנתבעים באופן מפורש כי האגודה אינה מוותרת על דרישתה לתשלום דמי השימוש, ולמרות זאת, בחרו הנתבעים להגיש תביעה לבית המשפט המחוזי, רק בשנת 2012, כשנה וחצי לאחר כניסתם לישוב.

31. ככל וסברו הנתבעים כי אין עילה משפטית לחייבם כבר באוקטובר 2010, היה עליהם כבר אז לפנות לערכאות משפטיות. העובדה כי המתינו כשנה וחצי לאחר מכן, לא תזכה אותם בפטור מתשלום עבור התקופה בה המתינו. השיהוי בהגשת התביעה בוודאי שלא יבוא לטובתם, בעיקר כאשר לאורך כל אותה תקופה, ידעו הנתבעים על דרישת העיקשת של התובעת לקבל את דמי השימוש, דרישה שהגיעה לטונים צורמים עד כדי עירוב המשטרה.
32. משכך, על הנתבעים לשאת בדמי השימוש מכח דיני החוזים, וכפי שיצוין להלן- גם מכח דיני עשיית עושר ולא במשפט ובוודא שמכח קביעתו של בית המשפט המחוזי בעניין ולנסי.

עשיית עושר ולא במשפט-

33. בית המשפט המחוזי בעניין "שריד" עליו הוגש הערעור לבית המשפט העליון, דן ארוכות בשאלה האם קיימת עילה מטעם האגודה לחייב את המתיישבים בדמי השימוש מכח "עשיית עושר ולא במשפט" והשיב בשלילה לשאלה. בית המשפט העליון, בפסק דין שריד, לא נדרש לדון בשאלה זו, אלא השאירה ב"צריך עיון" ולכן פסק דינו של בית המשפט המחוזי בעניין שריד, לעניין [חוק עשיית עושר ולא במשפט](#) עומד בעינו.
34. ב"כ הנתבעים טען בסיכומיו כי התובעת טענה זו בעלמא ולא פרטה מהו שיעור ההתעשרות של הנתבעים. עוד נטען כי כפיית שירות בכלל ובמיוחד לא באמצעות הסמכה חוקית, אינה הופכת את האגודה למזכה, הנאה כפויה אינה מזכה בפיצוי בהתאם לדיני עשיית עושר ולא במשפט.
35. התובעת הסתפקה בציטוטים נרחבים שהובאו מפסק דינו של בית המשפט המחוזי בעניין ולנסי גם לעניין טענת עשיית עושר ולא במשפט.
36. בית המשפט המחוזי בעניין ולנסי, קבע קביעה עובדתית שכיום הינה חלוטה, על פיה –
- "במקרה שלנו – משפחת ירסקי מסרבת לשלם דמי השתתפות, אך מסתבר שולחת את שלושת ילדיה לפעילויות הנוער ביישוב, פעילות שמתקיימת מכח דמי השתתפות שמשלמים אחרים, או לחלופין, נהנית מהשמירה ביישוב או מהגינן בו מבלי לשלם את הוצאות השמירה",** קביעה זו די בה כדי לחייב את הנתבעים בתשלום מכח דיני עשיית עושר ולא במשפט היות ונקבע עובדתית כי עשו שימוש פיזי בשירותים שנתנה האגודה, אולם גם מעבר לכך קבע בית המשפט המחוזי בעניין ולנסי כי-

"מי שנדרש לעבור ועדת קבלה, ומבקש להיות חלק מיישוב קהילתי בעל צביון מסוים שבו ניתנים שירותים ברמה מסויימת, אך איננו חפץ לשלם בעבור השירותים, עליו להודיע ולהצהיר על כך מראש. משעמד על כך שהאגודה עומדת לספק לו שרות, שומה עליו להעמיד את הצד השני על טעותו ועל כך שאין הוא חפץ בשרות וכי לא ישלם עבורו. שתיקתו מהווה מניעות מלכפור בזכותו של נותן השרות לתשלום, ולפי דיני עשיית עושר ולא במשפט ניתן לראות בו כמי שהסכים לקבלת השרות. לפיכך, ניתן לחייבו גם מכח [חוק עשיית עושר ולא במשפט](#) התשל"ט 1979 שקובע בס' 1 שבו

1. (א) מי שקיבל שלא על פי זכות שבדין נכס, שירות או טובת הנאה אחרת (להלן - הזוכה) שבאו לו מאדם אחר (להלן - המזכה), חייב להשיב למזכה את הזכיה, ואם השבה בעין בלתי

אפשרית או בלתי סבירה - לשלם לו את שווייה.

מי שלא הצהיר בפני ועדת קבלה שאיננו מעוניין בשירותי היישוב, ומטבע הדברים מקבל את השירותים ביישוב בשל כך שאינם ניתנים להפרדה, ולא משלם עבורם, איננו מקבלם על פי זכות שבדין, ולפיכך עליו לשלם את שווייה. (דיון בנושא "הפקת טובת הנאה שאין לכפור בה" במשפט העברי ראו במאמרו של ארנסט וינרב, דיני ישראל עמ' 99, המפרט את הגישות השונות תוך התייחסות לסיפור בתלמוד הבבלי "היורד לשדה חברו ונטעה שלא ברשותו")."

בענייננו, אכן לא נדרשו הנתבעים לעבור ועדה קבלה אולם אין מחלוקת כי כבר עם תחילת מגוריהם בישוב הודיעה להם האגודה באופן חד משמעי כי עליהם להשתתף בתשלום. הנתבעים טענו כי פנו למר אוחיון שהיה מזכיר האגודה (למעשה רק הנתבעת ואחותה פנו ולא הנתבע) ועדכנו אותו כי אינם אמורים לשלם, אולם על פי תצהיר הנתבעת עצמה, מעבר לשיחות עם אוחיון ועם אפרת מאייט (שהודיעה לאחותה של הנתבעת שאכן חלה חובת תשלום) לא נעשה דבר על ידי הנתבעים והם נמנעו מלשלם את התשלום ואף לפנות לערכאות משפטיות עד שנת 2012.

37. הגב' מאייט ומר אוחיון נחקרו על תצהיריהם. חקירתם לא הואילה לעניין חלק זה של פסק הדין, ולא נסתרה הטענה כי הנתבעים קיבלו את המכתב מהאגודה וידעו על חובם.

38. בין שלל הסיבות שהובילו את בית המשפט המחוזי, בעניין ולנסי, לקבוע כי על הנתבעים לשלם את דמי ההשתתפות מצויה גם עילת עשיית עושר ולא במשפט. עוד נקבע כי לא ניתן לחלק את התשלומים ולפצל אותם ולכן על הנתבעים לשאת במלוא התשלומים עבור כל השירותים שניתנו על ידי האגודה לכלל התושבים. בנסיבות בהן דן בית המשפט המחוזי בעניינם של הנתבעים עצמם ואף קבע כי יש לחייבם גם מכח דיני עשיית עושר ולא במשפט, מצאתי כי בעניין זה קביעתו מחייבת את הצדדים בהליך שלפני, משמדובר באותם צדדים, להבדיל מקביעת בית המשפט המחוזי בנצרת, בעניין משעלי, שכאמור דחה את הטענה בדבר עשיית עושר ולא במשפט.

39. לאור זאת, ומשקיבלו הנתבעים שירותים מהאגודה, שירותים אותם פירט העד אוחיון בתצהירו ובעדותו, עליהם לשלם עבור שירותים אלו.

האם הוכח החוב:

40. אין מחלוקת כי מהיום בו נכנסו הנתבעים לגור בישוב ועד היום בו עזבו, לא שילמו לתובעת דבר. בשים לב לקביעתי שפורטה לעיל, כי היה עליהם לשלם את התשלומים הנדרשים מאז כניסתם, הרי שדי בכרססת שצורפה על ידי התובעת כדי לבסס את החיוב החודשי הנדרש מהנתבעים ויש לדחות את כל טענות הנתבעים לעניין הכרססת שצורפה.

41. יוזכר כי אין מדובר בחיוב פרטני כלפי כל תושב ותושב אלא חישוב הוצאות כללי המתחלק בין כלל התושבים בישוב.

42. בתצהירו ובעדותו של ראובן אוחיון, מזכיר האגודה, פורטה הדרך בה חושבו דמי השימוש עבור כל תושב ועבור אלו שירותים. אוחיון צרף לתצהירו את ההחלטה הרלוונטית הקובעת את הסכומים השנתיים אותם כל תושב אמור לשלם (תושב שאינו חבר אגודה), כל זאת כנגזרת מתקציב האגודה. לתצהיר אוחיון צורפה רשימת השירותים הניתנת לתושבים וכן

תקציב האגודה ורשימת ההוצאות. מסמכים אלו מבססים את החיוב החודשי הנדרש מכל תושב.

43. גם בחקירתו הנגדית פרט אוחיון את הדרך בה נגזר החיוב החודשי של התושבים. העד נשאל מדוע לא ציין חיובים ישירים בהם חוייבו הנתבעים עקב שירות שסופק להם והשיב כי מדובר בחיובים כללים. יוזכר כי נושא זה כבר נידון על ידי בית המשפט המחוזי בעניין ולנסי ונקבע כי אין זה סביר שהשירותים יפורטו בהתאם לכל שירות ושירות שניתן לתושב, ולא ניתן להפריד בין השירותים שניתנים לתושבים ולכמת כל אחד בנפרד, לרבות מעקב אחר כל תושב ותושב על מנת להעריך את השירות אותו הוא צורך בפועל, הדבר אינו סביר.

”כפי שהובהר על ידי מזכיר הועד של הררית – האסיפה הכללית של האגודה היא הקובעת את סכום דמי החבר שישלמו חברי האגודה על מנת לאפשר את מתן השירותים שהאגודה תספק בתחומים שונים כמו: תרבות, חינוך, קליטה, פעילויות לילדים ונוער, פעילויות לגיל השלישי, גינון, נקיון רחובות, הנהלת חשבונות, מועדון חברים, שמירה, שירותי משרד. וכו’. מגוון השירותים נועד לשפר ולהשביח את סביבת היישוב ולהקל את תנאי החיים של תושבי היישוב. מאחר ושירותים אלו ניתנים לכלל התושבים, לא ניתנים להפרדה, ואין כל אפשרות מעשית לבדוק מי משתמש בשירותים אלו ומי לא, נגבים גם דמי השתתפות מתושבים שאינם חברי האגודה, בסכום זהה. החישוב נערך לפי מספר המשפחות שצריכות לשאת בנטל.”

(סעיף 9.2 לפסק דינו של בית המשפט המחוזי בעניין ולנסי).

לעניין זה ראה גם קביעתו של בית המשפט העליון בעניין משעלי, בעמוד 23 לפסק הדין-

”בית המשפט המחוזי סבר כי באפשרותה של האגודה להפריד מבחינה תקציבית בין מגוון השירותים הניתנים על ידה, ולגבות בגין כל אחד משירותים אלה תשלום נפרד בהתאם לצריכה בפועל. אלא שגם אם הדבר ישם מבחינה מעשית, ועניין זה לא הוברר לפנינו די הצורך, נראה כי גביית תשלום נפרד בגין כל שירות ושירות חותרת תחת אורחות החיים ביישוב – המבוססים על ההנחה שלפיה שימוש חופשי במתקנים הציבוריים (בבריכה, במתקני הספורט, במועדון, בספרייה וכו’) הוא חיוני לגיבוש המרקם הקהילתי. גביית תמורה בגין השירותים בהתאם לצריכה בפועל מאיינת אפוא את צביונו הייחודי של היישוב, המתאפיין בלכידות חברתית ותרבותית.

זאת ועוד. יסודו של החיוב בתשלום עבור השירותים גם בעת פרישה מחברות באגודה, נעוץ במאפייני ההתיישבות בקיבוץ – הרואה ערך בניהול חיי חברה וקהילה, שבהם השירותים הקהילתיים עומדים לרשות כל התושבים באופן שווה. אורח החיים ביישוב היה ידוע לכל אחד מהמערערים שעה שביקשו לבנות בו את ביתם, על המשמעות הכספית הכרוכה בו; ונכונותם של המערערים להשתלב בקהילה ולשלם תמורת

השירותים הניתנים לה עמדה, בין היתר, ביסוד המלצתה של ועדת הקבלה בעניינם" (הדגשות שלי י.ה.א).

44. העד השיב במפורט ולגופו של עניין לגבי כל השאלות עליהם נשאל ביחס לתקציב הועד אל מול תקציב האגודה ושימושי התקציבים השונים. העד גם הסביר את ייעודו של כל תקציב ותקציב וכיצד ניתן ללמוד למה שימשו הכספים. מסכימה אני עם העד כי את השירות ניתן לראות בעין, כגון גינון, שער, ביטוחים וכדומה, ושוב, כי לא ניתן לפרק את השירותים לגורמים ולחייב כל תושב רק בשירות אותו הוא צורך בפועל.

45. העד אכן לא יכול היה לתת מענה לגבי חישוב הריבית אולם משלא שילמו הנתבעים את חיובם החל משנת 2010, הרי שעליהם להיות מחויבים בריבית החל מהחודש הראשון לאי התשלום ועד למועד התשלום בפועל. הריבית שצוינה בכרטסת הינה ריבית סבירה ביחס לחיוב השנתי ולא צורך כל תחשיב נגדי לריבית בה אמורים הנתבעים להיות מחויבים.

46. העד גם הסביר את השינויים בכרטסת לאורך השנים וכי התיקונים בכרטסת נעשו לאור הנחיות בתי המשפט שדנו בתיקים ונתנו הנחיות כיצד לבצע את החיובים, הסבר זה מספק ומשכנע. העד גם הסביר כיצד התקציב של 2012 מתאים לחיובים בשאר השנים וכי לא היו שינויים מהותיים אלא של שקלים בודדים. עוד הסביר כי כל הפעולות נעשו בשקיפות מול הקהילה, היו ועדות שהחליטו, כאשר היה גידול גם בהכנסות וגם בהוצאות, ניתנו הסברים על ידי העד גם לעניין זה. העד נתן מענה לכל טענות הנתבעים בכתבי טענותיהם, לרבות בתצהירים ולכן אני מקבלת את חישוב החוב כפי שצוין בכתב התביעה.

47. למרות הנתען בסיכומי הנתבעים, אינני סבורה כי היה צורך להביא מורשה חתימה למתן עדות. העד אוחיון היה מזכיר האגודה, הוא ידע ממה מורכב החוב, ידע להסבירו והעיד כי ידע מה בוצע בפועל.

כך למשל העיד העד בעמוד 11 בשורות 1-15 כי-

"ש. סעיף 24 לתצהירך החוב של הנתבעים, נכון למועד הגשת התביעה 23,150 ₪. מפנה לחשבון תקופתי ששלחתם לנתבעים ביום 04.08.15 – חשבון זה הינו על סך של 11,790 ₪. (נספח 8 של הנתבעים). איך יתכן שהחוב צמח במשך חצי שנה מ- 11,790 ₪ ל- 23,000 ₪.

ת. התביעה הוגשה בהתאם לכרטסת זו. תשאל על הכרטסת שצירפתי לתצהיר ואתן לך תשובה. בתחילת הדרך בתוך היישובים של כל משגב, לא היתה הפרדה בין וועדים מקומיים, זה דבר שהחליטו ליצור את הועד המקומי. היינו בעליון ובמחוזי והם נתנו לנו פרמטרים כיצד לחייב. התחלנו לבצע שינויים אלה בשנת 2015.

ש. הכרטסת האמורה היתה לפני או אחרי ההחלטה של העליון.

ת. 08/2015 כתוב בכרטסת, שורה אחרונה לפני הסוף זה היה 22,000 ₪. היה חיוב של ספטמבר בסך של 300 ₪ נוספים.

ש. איך שלחת להם באוגוסט 2015 הודעה שהם חייבים 11,790 ₪ ואחרי חצי שנה הגשת חיוב על סך של 23,000 ₪ יותר מכפול.

ת. בתחילת הדרך החיובים היו זהים לחיובים של כלל המשפחות. כאשר זה הגיע לערכאות משפטיות ניתנו הנחיות כיצד לחייב."

(ראו גם להלן פירוט עדותו של העד אוחיון, בהתייחס גם לטענת הנתבעים בדבר אי קבלת אישור האגודה וגביית החוב מטעם הועד המקומי).

48. משלא שילמו הנתבעים דבר בכל התקופה בה גרו בישוב, ואין כל טענה כי עשו כן, הרי שדרישות התשלום השונות שהומצאו לנתבעים הינן בנות תיקון. אם לא שולם דבר, בוודאי שיתרת החוב לא יכולה לעמוד על 0 ומדובר ביתרה שגויה, שניתנת לתיקון בנקל. הכרטסת שצורפה לתביעה ביחד עם שאר הנספחים ועדותו המפורטת של אוחיון על הדרך בה חושב החוב, מלמדים על דרך חישוב החוב ונכונותו, לכל תושב ולא דווקא לנתבעים באופן אישי. לכן התובעת הוכיחה את החוב הנדרש, אותו על הנתבעים לשלם.

האם פעולות האגודה מהוות השלמה לפעולות הועד המקומי?

49. ב"כ הנתבעים בסיכומיו, טען כי לא, וגם מכח זאת לא היה מקום לאגודה לדרוש מהנתבעים את דמי השימוש. גם דין טענה זו להידחות.

50. בית המשפט העליון, בעניין משעלי, התייחס גם לכך בפסק דינו וקבע כי –

”כפי שבואר בפרק העובדתי, המועצה האזורית והוועד המקומי הם הגופים היחידים הרשאים לגבות ארנונה ולספק שירותים מוניציפליים בסיסיים. ואולם לטענת המערערים חלק מסמכויות הוועד המקומי ניטלו על ידי האגודה הקהילתית, ונמצא שהיא עוסקת שלא כדין במתן שירותים מוניציפליים וגובה בגינם מס בלא סמכות. את גרסתם בנדון מבקשים המערערים לסמוך בעיקר על חוות דעת מאת המשנה ליועץ המשפטי לממשלה (ייעוץ), שניתנה בחודש פברואר 1996 ועוסקת ביחסים שבין ועדים מקומיים לבין אגודות שיתופיות כדוגמת האגודה הקהילתית שבה עסקינן (להלן: חו"ד היועמ"ש); וכן על דוח מבקר המדינה לשנת 2009, שבחן את התנהלותם של ועדים מקומיים במועצות אזוריות (להלן: דוח מבקר המדינה).

ברקע לחו"ד היועמ"ש צוין כי בעקבות הפשרתן של אדמות חקלאיות לבנייה, והקמתן של שכונות הרחבה בקיבוצים ובמושבים, נוצר מצב של ניגוד עניינים לכאורה בכל הנוגע לשימוש ב"טובין הציבוריים" – בין התושבים הוותיקים שהם חברי האגודה השיתופית החקלאית מצד אחד, לבין המשתכנים החדשים שאינם חברים בה מצד שני. מצב זה הוליד את הקמתן של אגודות שיתופיות קהילתיות, שעל פי מטרותיהן המוצהרות תפקידן הוא להסדיר את חיי הקהילה ביישוב ואת אספקת השירותים המוניציפליים לתושבים. בחו"ד היועמ"ש הובהר כי אגודה קהילתית, בהיותה גוף מתחום המשפט הפרטי, אינה רשאית להסיג את גבולם של המועצות האזוריות ושל הוועדים המקומיים – שהם גופי השלטון שבידם הופקדו הסמכויות והתפקידים של הרשות המקומית. בתוך כך הודגש, כי אף אין זה בסמכותה של אגודה קהילתית לכפות על תושבים תשלום מס מוניציפלי. ואף על פי כן, בדוח מבקר המדינה נמצא כי עדיין קיימים יישובים שבהם פועלות אגודות קהילתיות כגוף מוניציפלי וללא הפרדה תקציבית בינן לבין הוועדים המקומיים.

21. המערערים תולים כאמור את יהבם בערעור בחו"ד היועמ"ש ובדוח מבקר המדינה, אך אין במסמכים אלה כדי להועיל להם. אין ולא יכול להיות חולק על כך שהאגודה הקהילתית אינה רשאית להשיג את גבולו של הוועד המקומי בכל הנוגע לשירותים שהאגודה מספקת לתושבים ולגביית מס מוניציפלי. ואולם, אין כל מניעה שהאגודה תספק שירותים המהווים תוספת לשירותים המוניציפליים שעליהם אמון הוועד המקומי, ותשלום כזה אינו בגדר מס (ראו: [רע"א 6499/12](#) גבאי נ' ניר יפה – מושב עובדים להתיישבות חקלאית, [פורסם בנבו] בפסקה 4 (19.2.2013)). בענייננו, בית המשפט המחוזי נדרש לטיב השירותים שמספקת האגודה הקהילתית וקבע כי אכן מדובר בתוספת לשירותים בסיסיים הניתנים על ידי הוועד המקומי. מדובר בקביעה עובדתית מובהקת, הנשענת על יסודות ראייתיים מוצקים. בית המשפט נדרש להשוואה בין תקציב הוועד המקומי לשנים 2013 ו-2014, לבין תקציב האגודה הקהילתית לשנים אלה, ומצא שאין ביניהם חפיפה מבחינת השירותים הניתנים לתושבים או התשלומים שנגבים בגינם; וכן נדרש לעדויות בנושא שהובאו מטעם המערערים והאגודה. הטענה שלפיה האגודה הקהילתית משמשת אך כצינור להעברת כספים מהתושבים לקיבוץ, נמצאה חסרת תשתית ראייתית ומשכך גם חסרת ממש.

מכאן כי אין מניעה כי האגודה תגבה סכומים מעבר לתשלומים המשולמים לוועד המקומי, כל עוד תעמוד בדרישות שצוינו על ידי בית המשפט העליון. מעדותו של העד אוחיון עולה כי האגודה עמדה בדרישות ולא נגבו סכומים כפולים.

51. בית המשפט המחוזי, בעניין ולנסי, קבע גם הוא כי זכותה של האגודה לגבי דמי השתתפות עבור שירותים נוספים שהיא מארגנת, הוכרה בפסיקה, בית המשפט המחוזי אף דחה את ההפניה לדו"ח מבקש המדינה משאינו יכול לשמש ראיה בהליך משפטי.

52. מפאת חשיבות הדבר, תצוטט באריכות עדותו של אוחיון, שהינה רלוונטית לטענה זו הנתבעים. העד פרט בעדותו את אשר נדרש מהתובעת לעניין ההבדלים בין תקציבי הועד המקומי לבין תקציבי האגודה, מה בוצע על ידי הועד ומה על ידי האגודה מבחינת מתן שירותים, ולצורך מה שימשו הכספים שנגבו. יוזכר כי העד שימש כמזכיר האגודה ומזכיר הועד ולכן הינו העד הטוב ביותר מטעם התובעת, יכול להעיד על הנתונים שבמחלוקת (עמוד 3 לפרוטוקול).

מתוך עדותו של אוחיון-

"מול מיכל, היה דיון בבית משפט מחוזי, בו היא הפסידה. היינו בעליון בסוגיה של מיכל. התקבלו כל מיני החלטות, גם במחוזי וגם בעליון. נקבעו הנהלים כיצד לחייב חבר שאינו חבר אגודה בעלות השירותים שהוא מקבל. אז בוצעה הפרדה. נלקח התקציב השנתי של הררית, החרגנו ממנו כל מה ששייך לאגודה באופן פרטני ולקחנו את כל מכלול הוצאות האגודה וחילקנו בין כל המשפחות. נלקח הכל בחשבון, שער, גינון וכו'". (עמוד 6 שורות 1-3)

"מספר החיובים הישירים מאוד מצומצם. ישנם חיובי נוער, תרבות וכדורגל ובמרכיב הוצאות של האגודה זה בטל בשישים. זה נועד לממן את קבוצת הכדורגל. מרבית החיובים בהם מחוייבים החברים זה בהתאם להוצאות העקיפות, אחזה, שמירה, תאורת רחוב, הנהח"ש". (עמוד 6 שורות 14-16)

"ת. כל חיוב לאו דווקא נתבעים או למיכל – מתבצע באמצעות הכרטסת אשר מופצות מעת לעת לחברים. לא מתבצע שום חיוב שהוא באויר. למיטב זכרוני, היה חיוב עבור נוער. אני מקריא מנספח 3 – שם יש פירוט של כל תקציב הוצאות. שירותים מיוחדים, בנם היה בחוג כדורגל והוא שילם עבור החוג. יש גם חיוב עבור תרבות / נוער. ש. היה חיוב עבור תרבות ונוער שהם סירבו לשלם. ת. לא טענתי כך. יתכן שאת השימושים החורגים, את זה כן אולי שילמו. את השירותים כפי שצויין בסעיף 26, הכלליים, הם לא שילמו, אלה החיובים העיקריים ומזה אתה מתעלם". (עמוד 6 שורות 19-25).

"ת. כן. המועצה האזורית משגב לא מאפשרת לוועדים המקומיים בכל המועצה האזורית לגבות דמי וועד מקומי, כמו שיש ברשויות אחרות. המועצה האזורית משגב מעבירה באופן קבוע סכום לכל הוועדים במשגב, הסכום הזה לא מכסה את העלויות של אחזקת יישוב במשגב. התקציב הוא בסדר גודל של 400,000 ₪, המועצה מעבירה סך של 100,000 ₪. יש שתי אפשרויות, או שכל

הקהילה מתארגנת ומשלמים חיובים כאלה ואחרים על מנת לאפשר שהכביש יהיה נקי, שהחשמל בלילה ידלק, שמירה וכו'. רוב התושבים בהררית משלמים את התשלום ולא מתעקשים.

וועד האגודה פועל כוועד אגודה. יש וועד מקומי נפרד. הסמכות העיקרית של ועד האגודה לגבות, נלקחה ממנו, המועצה מעבירה לוועד המקומי סכום קבוע כל שנה. סכום זה הינו חלק מהתקציב השנתי שבאמצעותו ממונים כל ההוצאות כפי שציינתי קודם. ש. ועד האגודה פועל כוועד מקומי.

ת. לא. יש לו ועד מקומי נפרד. אלה חברים נפרדים שנבחרו בהליך נפרד, עם חשבון בנק נפרד. ש. איזה פעולות תרבותיות חינוכיות ביצע הוועד המקומי בשנים שהיית מזכיר. ת. היישוב מונה מאות תושבים, לרבות ילדים. הוועד המקומי מקבל תקציב. אני לא ועד מקומי ולא אוכל לתת תשובה.

ש. בתור מזכיר, אתה יכול לומר איזה פעולות הוועד המקומי ביצע מתוקף תפקידו כוועד מקומי. ת. בתחילה כל שנה, המועצה מגדירה את הסכום שהיא מעבירה לוועד המקומי. האגודה מוציאה חיוב לוועד המקומי עבור רשימת הוצאות שהוועד המקומי משתתף. הארגון של הפעילות מתבצעת על ידי תושבים בקהילה, חלקם חברי אגודה וחלקם לא. יש שבת תרבות, מגיעים לשבת תרבות, יש מסיבות מגיעים, יש ערב צעירים מגיעים". (עמוד 7-8 שורות 2-12)

"ש. אמרת ששירותי האגודה הם לא שירותים שניתנים על ידי הוועד המקומי, איזה שירותים נותן הוועד המקומי.

ת. מפנה לתשובתי קודם.

ש. תפרט את השירותים.

ת. מפנה לנספח 3 לתצהירי, שם כתוב תרבות. חלקו בתקציב הוא 10,000 ₪ - עלות שנתית לכל משפחה 133 ₪ ולכל חודש 11 ₪.

ש. נספח 3 זה רשימת שירותים שאתם עשיתם. איזה שירותים הוועד המקומי נתן בפועל.

ת. השירותים ניתנו לתושבי התובעת, הארגון מתבצע על-ידי תושבים וחברים. היו מסיבות, מפגש נוער וכו'.

ש. איזה שירותים האגודה נותנת לפי סעיף 14 שהוועד המקומי לא נותן.

ת. השירותים ניתנים לחברים על ידי האגודה ובמימון של גבייה מחברים, שוכרים וכו', לבין השתתפות של התקציב של המועצה בוועד המקומי.

למשל מסיבת נוער, האגודה ארגנה מסיבה זו. הוועד המקומי חוץ מלהעביר כספים ולהיות שותף ברמה של חברים, זה התפקיד שלו. הוא מעביר את התקציב שמגיע מהמועצה האזורית משגב.

החלוקה שנתית ומתחילת השנה. בונים תקציב שנתי ומתכננים מה הולכים לעשות. אומרים למשל שהחלק של הוועד המקומי הוא 100,000 ₪ ואז סכום זה מחולק ב- 12 תשלומים. חלק מהאירועים מאורגנים על-ידי האגודה אך אני בתור מזכיר, לא ארגנתי את המסיבה. חוץ מלתת כסף בתחילת שנה הוועד המקומי לא ארגן כלום.

ש. מפנה לנספח 4 לתצהירך, אני מקריא לך. לפי סעיף 14 בתצהירך, לועד יש תקציב נפרד. הסכום הזה זה התקציב של הועד המקומי.

ת. המועצה מעבירה תקציב לועד המקומי, והוא מנהל את התקציב. בתחילת כל שנה נבנה תקציב לפי תוכנית עבודה. לועד המקומי היו הוצאות אחרות שלא קשורים, למשל ביטוח נושאי משרה. הועד הינו ועד אחד של יישוב הררית יחד, אך מבוצעת חלוקה מול קיבוץ ומול הררית.

ש. הסכום שהועבר מהמוצע הזה לא הסך של 107,000 ₪ יתכן אף שהועבר סכום נוסף. ת. לא. המועצה מעבירה לועד המקומית – השתתפות לועד המקומי, השתתפות בתאורת רחוב. במסגרת אותם שירותים, כל מה שהגיע מהועד המקומי, הם זוכו באופן יחסי.

ש. כשהמועצה קובעת תקציב לועד, היא מפרטת את הרכיבים השונים שלו. היא לא סתם מציינת סכום.

ת. זה לא הולך ככה. המועצה מעבירה השתתפות לוועדים מקומיים לפי מפתח שמורכב מ- 3 דברים – אחד חלק מתשלום ארנונה שמשולמים על ידי אותו ישוב. שניים, פר משפחות שגרות ביישובו. אנו מממנים 650 ₪ לשנה. זה מה שמעבירה המועצה. ארנונה ובנוסף עוד 650 ₪ למשפחה. היא לא מעבירה לתרבות, שמירה גינון ומים. היא מציינת שזה מה שמקבלים וזהו. יש עוד מרכיב שלישי, שאיני זוכר אותו. זה על מנת שגם יישובים קטנים יוכלו לתפקד.

ש. המועצה מפרטת וחייבת לפרט את כל רכיבי התקציב שהיא מעבירה לועד המקומי.

ת. תצרף מסמך, אוכל להתייחס. אני לא מכיר דבר כזה.

ש. איך ניתן לדעת למה יועד הסך של 107,000 ₪ והאם הוא שימש לייעודו.

ת. כשאתה מסתובב אצל התובעת ואתה רואה את הגינון, השער, ביטוח, תאורה במגרש הכדורגל ורשת, יש קולר. אתה יודע שזה נוצל. לא ניתן להוציא מסמך על כל הוצאה. ישנה פעילות. אם היו נשאלות השאלות הללו היו מקבלים פירוט בזמן אמת. כשמישהו נכנס בשער והשער נפתח, מי משלם עבור זה?

ש. איך משפחת ירסקי יכולה לדעת איזה שירותים היא זכאית לקבל מכח תשלום ארנונה ששולם. ת. מפנה לנספח השירותים. היא מקבלת אפשרות להיות באתר האינטרנט, בטחון, חיילים נותנים להם מתנה ולא בודקים אם הוא בעל נכס או לא. הכל שוויוני. אם ירצו להכנס למועדון, מים גינון. כל מה שמפורט כאן, הם נטלו חלק או יכלו ליטול חלק ולא בדקנו את זה. יש אנשים בני 84 שצורכים שירותים אחרים. כל אחד בהתאם למי שהוא באופן פרטני. היישוב מספק מכלול שירותים במימון של הועד המקומי.

ש. מפנה לסעיף 5 בתצהירך, אמרת שהמועצה לא מאשרת לועד המקומי להטיל ארנונה על כלל התושבים כפי שהוא מוסמך בצו המועצות, אבל אז האגודה מחליפה אותו ומטילה חיובים במקומו. זה נכון.

ת. המועצה לא אפשרה לוועדים המקומיים בכל משגב לגבות כספים. היא אמרה להם אנחנו גובים על פי הנוסחה שלנו, אנחנו מעבירים לכם, אתה לא תתעסקו עם מתן הנחות כאלה או אחרות. אני למעלה מ- 40 שנה מנהל יישובים. כל מטר ארנונה לשנה מחושב. המועצה משגב פועלת בצורה אחרת, היא מעבירה את מה שהיא רואה לנכון ואת השאר מבקשת שנשלם. כל יישובי משגב משלמים. אי אפשר לנהל אגודה ב- 107,000 ₪ לשנה. אם כך, לא היה לא שער, לא בטחון ולא שום דבר, לא היתה עליית הנכס. הכל זה כתוצאה מכך שהיישוב מטופח, מגונן, שער וכו'.

(עמודים 8-10)

53. אכן מדובר בציטוטים ארוכים ונרחבים, אולם כל מילה בעדותו של העד סותרת את טענות הנתבעים גם ביחס לכך כי האגודה לא הייתה רשאית לגבות את הסכומים שגבתה, בהתאם להנחיות הועד המקומי וגם לעניין החוב עצמו. עדותו של העד חשובה גם לעניין פירוט השירותים שניתנו לנתבעים, אותם צרכו ולא שילמו עבורם והיא רלוונטית עבור כל סעיף וסעיף בפסק דין זה.

54. לאחר שמיעת עדותו של העד אוחיון ולאור הפסיקה הרלוונטית שצוינה לעיל, הרימה התובעת את נטל ההוכחה והוכיחה כי על הנתבעים לשלם לה את סכום התביעה במלואו.

55. לאור האמור לעיל, אני מחייבת את הנתבעים, ביחד ולחוד, לשלם לתובעת את הסך של 23,150 ₪, בתוספת המחצית הראשונה של האגרה בסך של 375 ₪ ובתוספת הפרשי הצמדה וריבית מיום הגשת התביעה (2/2/16) ועד מועד התשלום בפועל.

בנוסף אני מחייבת את הנתבעים לשלם לתובעת את המחצית השנייה של האגרה בסך של 375 ₪, את הוצאות התובעת בסך של 3,000 ₪ ושכר טרחת עו"ד בשיעור של 7,000 ₪.

התשלומים ישולמו תוך 30 יום מהיום, שאם לא כן, יישאו הפרשי הצמדה וריבית כחוק ממועד מתן פסק הדין ועל מועד התשלום בפועל.

ניתן היום, כ"ז טבת תשע"ח, 14 ינואר 2018, בהעדר הצדדים.

יונת הברפלד אברהם 54678313
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)